

Ishím Voróo (Land aan Gene Zijde), alfenrijk Dsôn Faïmon, straalarm Avaris, 4370e deel der oneindigheid (5198e zonnecyclus), zomer

De voorpret tintelde in Sinthoras' lijf en bracht hem in vervoering.

Alles in hem schreeuwde erom het penseel te grijpen, de kwasten in de verf te dopen en zijn hand te laten leiden door zijn inspiratie.

Maar hij mocht nog niet beginnen.

Snel deed hij een stap achteruit, weg van de schildersezal, en bekeek de donkere grondlaag die het hele fijngeweven doek gelijkmatig bedekte. Het was bereid, het stond klaar om het unieke werk te ontvangen dat hij erop zou creëren.

Sinthoras schonk rode wijn in, nipte ervan en zette het glas opzij. Hoeveel hij ook van wijn hield en er gewoonlijk bij het schilderen van dronk, vandaag smaakte het niet. Hij was te opgewonden.

'Uitstekend,' fluisterde hij met stralende ogen en hij sloeg zijn trillende handen vast ineen om niet toch naar het penseel te grijpen.

De harde klap van zijn handen schalde door de hoge ruimte met haar grote vensters, waardoor zonlicht naar binnen viel; het glas was lichtblauw getint. Ventilatioeroosters lieten frisse lucht binnen. Langs de wanden stonden drie schreden hoge stellingen vol afgesloten glazen potten in alle maten, gevuld met vloeibare en vaste ingrediënten, pigmenten, verfstoffen en mengsels die hij voor het schilderen nodig had. Stuk voor stuk waren ze kostbaar, sommige uiterst zeldzaam en een paar onbetaalbaar. De bovenste planken waren alleen te bereiken met een lange ladder die op wielletjes heen en weer gereden kon worden.

Vol ongeduld en dadendrang liep Sinthoras met zijn kin in de lucht om de ezel heen. Zijn wijde, donkerrode gewaad met zwarte en witte borduursels bewoog golvend als de waterspiegel van een meer. Hier en daar waren verfvlekken te zien, een paar oudere en een paar nieuwe – getuigen van zijn scheppende arbeid.

Hij had zijn lange, blonde haren in een staart gebonden zodat ze niet per ongeluk in aanraking zouden komen met de verf op het palet of op het doek. Bovendien kwam zijn slanke, knappe gezicht zo ook beter uit; de oorschelpen liepen spits toe en toonden dat zijn schoonheid niet die van een mens was.

Sinthoras liep naar het raam en deed de luiken open. Het late zon-

licht viel naar binnen, over de schildersezels en hemzelf. Zijn ogen kleurden onmiddellijk zwart en werden tot donkere gaten. Hij ademde de binnenstromende lucht diep in.

Samusin bewijst mij zijn gunst, dacht hij toen hij de opwekkende oostenwind op zijn gezicht voelde. De lichte bries voerde de geur van verse bloesem mee. Een paar witte blaadjes waaiden naar binnen en vielen op de donkere plavuizen.

Er werd op de deur geklopt. ‘De god van de wind is met u,’ hoorde hij onmiddellijk daarna de stem van een alf zeggen. ‘Hij zond zijn opwekkende oostenwind om uw gevoelsvermogen te versterken.’

Sinthoras draaide zich om en boog voor de roodharige alf die op de drempel stond. Zijn kleding ging schuil onder een zwartbruine mantel. ‘Ik dank u dat u mijn schilderkunst met uw talent ondersteunt, Helòhfor. Door u zal het pas iets bijzonders worden.’

Helòhfor liep naar binnen, met twee slaven in eenvoudige, grijze kleding in zijn kielzog. Aan hun lichaamsbouw te zien, waren het mensen. De alf had hun afstotelijke, grove trekken, die je nauwelijks gezichten kon noemen, achter een sluier verborgen. Niemand die een beetje fatsoen had, liet de slaven met onbedekt gezicht in de stad lopen.

Een van de twee nam de mantel van Helòhfor aan, zodat zijn donkerrood afgebiesde gewaad van zwarte zijde zichtbaar werd. De andere slaaf droeg een grote koffer, die hij op een teken van Sinthoras naast een stoel neerzette. Daarop zond Helòhfor de slaven weg en ging zitten. Met zijn armen ontspannen op de leuning keek hij zijn gastheer opletterend aan. ‘Weet u zeker dat u dit wilt, Sinthoras?’

‘Absoluut,’ antwoordde die zonder de minste aarzeling. ‘Ik ben heel benieuwd wat er gebeurt als ik mijn scheppingsdrang combineer met wat de tonen van een zielsvervoerder teweegbrengen.’

‘Dat kan zelfs ik niet voorspellen. Elke alf ervaart het weer anders.’ Helòhfor nam Sinthoras met zijn zwarte ogen keurend op. ‘U zou in trance kunnen raken en stokstijf kunnen blijven staan. U zou door de plotselinge wens bezielde kunnen worden door het raam te springen en in de diepte te storten, of misschien zult u snakken naar bloed.’ De zielsvervoerder keek naar het doek. ‘Dat u in die toestand een schilderij zou voltooien, is een van de vele mogelijkheden.’

‘Doe het, Helòhfor!’ drong Sinthoras aan. Zijn woorden hielden het midden tussen een verzoek, een bevel en een vurige wens. Hij was zich bewust van zijn onhoffelijkheid maar kon zich niet beheersen. Hij wilde beslist een werk scheppen dat de schilderijen van de andere kunstenaars in Avaris in de schaduw zou stellen. Iedereen moest zien dat

hij niet alleen een uitstekend krijger was, maar ook een onovertroffen kunstenaar. ‘Doe het,’ herhaalde hij zachter en hij liep snel naar het doek.

Eén enkele kleur zou het linnen aanraken, niet meer dan een! Maar juist die kleur zou zijn schepping vervolmaken. Behoedzaam maakte hij de afdichting van een pot open en zag de donkergele substantie oplichten. Hij huiverde, pakte een dik penseel en keek ongeduldig en vol verwachting om naar de zielsvervoerder.

Helòhfor had de koffer geopend en zijn instrument eruit gehaald. De romp bestond uit een ruggengraat waarvan de wervels met zilveren elementen aan elkaar waren gezet. Er zaten ventielen op die deels via dunne draden met elkaar verbonden waren. In de wervels waren verschillende gaten geboord. De alf pakte andere onderdelen, van metaal, glas en been, en stak ze zacht mompelend in de gaten. Ten slotte goot hij een bruinachtige vloeistof in een bolvormig vat dat hij aan het uiteinde van de wervelkolom vastschroefde.

Sinthoras volgde elke handeling met grote aandacht, maar ondertussen ontging het hem niet hoe nauwkeurig de onderdelen van het instrument in elkaar pasten. Geen alf kon zonder langdurig door een meester onderwezen te zijn op het instrument spelen, laat staan een ander wezen. De vloeistof, zo zei men, was het concentraat uit het hersenwater van vele doden, waarin al hun dromen en gedachten waren opgenomen. Door de vibraties van de tonen ontvouwen zij hun macht en werkten in op het brein van de toehoorder.

‘Ontvang de drijvende macht van de doden en van de dood zelf, Sinthoras. Moge Samusin uw ziel beschermen,’ fluisterde Helòhfor voordat hij het mondstuk tussen zijn lippen nam. Met zorg plaatste hij zijn vingertoppen op de kleppen.

Toen de zielsvervoerder zacht blies, klonk er een schrille toon. De vloeistof borrelde licht, en daarna steeds heviger, alsof ze gekookt werd. Er steeg een damp op die Sinthoras in de glazen elementen zag kolken. Door het spel van Helòhfor leken er verschillende luchtstromingen tegelijkertijd in het instrument gezogen te worden, die eveneens gelijktijdig hoge, disharmonische tonen voortbrachten.

De haartjes op Sinthoras’ armen en nek kwamen overeind en achter zijn ogen voelde hij een fel stekende en verblindende pijn. Hijgend doorstond hij de kwellingen. Plotseling veranderden de geluiden en vormden zij een wonderbaarlijke melodie.

Vanuit zijn hoofd joeg de energie door zijn hele lijf, en hij zag hoe zijn vingers door blauw licht omgeven werden. De oostenwind streelde zijn gezicht en gaf hem de inspiratie die hij nodig had.

Sinthoras keek naar zichzelf en zag hoe hij het penseel in de pot met verfstof doopte, de tip liet volzuigen met verf en zijn hand daaraan verplaatste waar hij kennelijk moest zijn. Het goddelijke stuurde hem, zijn ziel en de oostenwind op de bovenaardse klanken.

Langzaam gleed de fijne punt van het dikke, bolle penseel over het doek om op de donkere ondergrond een donkergele, rechte lijn achter te laten die dunner en dunner werd. De kunstenaar hoorde het zacht schurende geluid waarmee de rest van de verf op de ondergrond overgedragen werd.

De kleur leek een mengeling van gesmolten, olieachtig goud met een vleugje zwart titanium. Het glansde metaalachtig, maar toch zat er leven in dit buitengewone donkergeel. Vloeibaar geworden levendigheid met een onheilspellende uitstraling.

De tip van het penseel bewoog met een snelle beweging naar rechts en werd vervolgens naar achteren teruggetrokken. De streek was zwakker geworden en afgebroken. *Onvolledig!*

Sinthoras wist wat er nog aan het werk ontbrak.

Hij zag het voltooid voor zich en hoorde al hoe anderen zijn naam vol jaloezie, erkenning en bewondering uitspraken naar aanleiding van zijn schepping.

De punt van het penseel zweefde naar de pot, dook erin en werd teruggetrokken. Er bleef een nauwelijks waarneembaar spoor van de unieke verf aan hangen.

Te weinig! De harmonieuze toestand waarin Sinthoras zich bevond, liep een barst op, een gapende wond waaruit zijn inspiratie wegstroomde. *Te weinig!* Zijn kunstwerk kwam in gevaar. 'Raleeha!' brulde hij naar de half openstaande deur van de zaal.

Tot zijn eigen verbijstering volgde zijn ziel de stem, alsof hij hem van zich afslingerde, terwijl zijn lijf verstarde voor de schildersezels bleef staan.

Zijn roep vloog door de gang, waar aan de houtgranieten wanden schilderijen vol duistere schoonheid hingen, en drong door het kunstzinnig gesneden houtwerk van een dubbele portaalpoort, dat een veldslag uitbeeldde.

Verder kon hij niet kijken.

De rechterhelft van de poort ging op slag open. Een rijzige, jonge mensenvrouw in een strak sluitende, donkergrijze jurk rende erdoor en haastte zich naar de zaal waarin hij zijn doeken placht te schilderen.

Zijn ziel volgde haar en vloog suizend om haar heen.

Naar menselijke maatstaven was ze onnatuurlijk mooi, en daarom

hoefde ze geen sluiert te dragen. Zelfs elfen zouden bewonderend hun mond vertrokken hebben en zouden moeten toegeven dat ze zich bijna met de mooisten onder hen kon meten. Maar er stonden tranen in haar blauwe ogen, en haar zwarte haren deinden als een rouwsluier achter haar aan. Om haar hals droeg ze de leren slavenband met de drie gespen in zilverfiligraan, die haar keel zo ver dichtsnoerde dat ze slechts met grote moeite adem kon halen. En eten en drinken mocht ze alleen op zijn bevel.

Raleeha kwam bij de half geopende deur waarlangs licht in de gang viel, en waarachter haar gebiedert zich bevond. Ze klopte aan en wachtte tot ze toestemming kreeg om de zaal te betreden. Zou ze dat zonder zijn uitnodiging doen, dan zou het haar dood betekenen. Dat had hij haar ingeprent. Haar voorgangster had met haar leven betaald voor een dergelijke onnadenkendheid, nadat ze hem een heel deel der oneindigheid had gediend. Hij vergaf mensen niets.

De alf vond het fascinerend dat zijn huidige perspectief hem meer over haar verried: de toon van zijn roep had haar voor zijn ontevredenheid gewaarschuwd, en dat maakte haar tegelijkertijd bedroefd en verontrust.

De muziek in de ruimte was verstomd. Helòhfor was opgehouden met spelen, omdat hij merkte dat er iets was wat niet zo verliep als de huisheer het wenste.

Er was iets wat de ziel van Sinthoras door de deur naar binnen trok en dwong in zijn lichaam terug te keren. De reis van zijn ziel was ten einde, zonder dat hij zijn werk had kunnen voltooien. Door haar schuld!

‘Kom binnen,’ beval hij de vrouw met zachte stem, om haar de schijn van zekerheid te geven. Hij zou haar zijn woede niet laten zien. Nog niet.

Bevend deed ze open, boog haar hoofd en liep de zaal in. Ze mocht hem niet aankijken. Niet zonder toestemming.

‘Gebiedert, hoe kan ik u van dienst zijn?’

‘Raleeha, ik had je gezegd mij op de hoogte te stellen als de voorraad Pirogand-geel oprakte,’ zei hij op milde toon, zich verlustigend in haar toenemende angst. Ze moest nu ijskoud worden vanbinnen. Ze had een fout begaan, en *hij* was zo vriendelijk tegen haar! Ze moest aannemen dat haar lot nu bezegeld was.

Bevend sloot ze haar ogen. ‘Dood mij snel, gebiedert,’ smeekte ze, terwijl ze op haar onderlip beet om haar snikken te onderdrukken. ‘Mogen de voorvaderen van de Lotor mij in genade ontvangen.’

‘Het Pirogand-geel, Raleeha.’ Sinthoras voelde zich nog steeds be-

dwelmd – zijn ziel zweefde misschien niet meer, maar zijn verstand nog wel. Hij rook de angst van Raleeha als een zoete, betoverende geur.

‘Mijn nalatigheid, gebieder.’ Ze wierp zich voor hem op de grond. ‘Ik dacht dat de kroes nog voor een derde gevuld was. Mijn ogen hebben mij bedrogen.’

Sinthoras liep naar haar toe. Een van de vele wonderbaarlijke eigenschappen van alfen was dat zij niet te horen waren als ze het niet wilden. Zijn slanke, bijna magere hand pakte haar onder haar kin en hief haar hoofd omhoog. ‘Kijk me aan.’ Noodgedwongen gleeed haar blik over zijn gestalte. ‘Op je knieën, Raleeha.’ Hij trok haar hoofd verder achterover, zodat ze hem moest aankijken. De zwarte, leren band om haar hals knarste.

De jonge vrouw was met stomheid geslagen. Hij wist dat zijn schoonheid een vreugde in haar wekte die de angst een ogenblik lang overvleugelde. Het was een van de redenen waarom zij zich in vrijwillige slavernij had begeven.

Hij keek haar berispelend aan en zijn volkomen zwarte ogen zagen elk detail van haar voorkomen. Niemand had een mooiere mensenslavin dan hij. Het zou een te grote verspilling zijn om haar te doden, maar niettemin moest ze een straf krijgen die haar zou treffen en zou laten lijden. Zowel lichamelijk als psychisch.

‘Je weet dat dit geel slechts met de grootste moeite en met groot gevaar te verkrijgen is. Ik wilde vandaag het schilderij voltooiën. Daarom liet ik de zielsvervoerder Helòhfor komen om me te stimuleren, zodat ik een werk zou scheppen zoals niemand anders het zou kunnen.’ Nog altijd hield hij zijn vingers om haar kin. Ze drukten lichtjes in haar vlees en zijn verzorgde nagels moesten ongetwijfeld haar huid pijnigen. ‘Maar dat kan ik nu niet doen. Door jou.’

‘Mijn nalatigheid is onvergeeflijk, gebieder,’ zei ze met hese stem.

Haar woorden waren geen huichelarij. Hij wist dat ze zich ellendig voelde, een verraadster van de kunst van haar heer. Hij gunde haar langs zijn gestalte een korte blik op het schilderij.

Ze rilde. ‘Wat een bovenaardse kunst – en door mijn onnadenkendheid onvoltooid!’ Met moeite slikte ze speeksel door om haar keel te bevochtigen, terwijl er weer een traan over haar wang liep. Het waren tranen van schuld, niet van angst.

‘Raleeha, ik was altijd tevreden over jou en je dienstbaarheid,’ zei hij met oprechte teleurstelling. ‘Vóór jou heb ik nooit een slavin gehad die mijn wensen zo goed wist te vervullen. En daarom...’ De ranke vingers lieten haar los, ‘... blijf je in leven.’